

D u l c i n e a

Amint belépett az ajtón, rögtön észrevette, hogy egy szempár szegeződik rá. Meleg, barna, lágyölelésű szempár. A hozzá tartozó arc nem éppen szép, de érdekes. Vastag, szépen ívelt ajkak uralkodnak a kissé hegyes áll fölött. Mintha egy hatalmas szív beszélne, amikor megszólal. „Úgyis elviszik” – gondolta, míg leült az asztalhoz, és rendelt egy sört. A zenekar éppen a „Nincs szerencsém, a szerelemben nincs szerencsém...” kezdetű dalt játszotta. És ekkor fölállt egy behemót szépfiú, megigazította a nyakkendőjét, s odalépett a szívarcúhoz. „Megmondtam, hogy elviszik...” nyugtázta magában. De nem. A behemót mondott valamit, a nő a fejét ingatta, a szépfiú megrándította a vállát, és odébbállt. A két barna szem viszont tovább leste őt, és a formás lábak kopogták az ütemet.

Izgatottan kortyolt egyet a söréből, és elindult a csillogó szemek felé. A nő meg se várta, hogy odaérjen, felállt, s már tipegett is előtte a széthúzgált székek között. Mintha évek óta együtt táncoltak volna. Elég volt, ha az ujja hegyével megérintette a derekát, már tudta, hogyan lépjen, merre perdüljön.

- Mit is mondott, hogy hívják - hajolt közelebb a nő, s kivillantotta hófehér fogait. Ő a füléhez hajolt, hogy megértse mit mond, s közben még közelebb húzta magához. Nem ellenkezett.

- Olyan furcsa neve van, most se értem rendesen, de mindegy. Amikor leült az asztalhoz, elneveztem magamban Don Quijoténak. Tudja, ahogy leült, meg ahogy rendelt... maga volt a búsképű lovag. Remélem, nem haragszik...- s megszorította a férfi kezét.

- Nem haragszom, Dulcinea... - szorított vissza a másik.

Aztán egész este aktákról, világpiacról, a vén Európáról, árrobbanásról, meg a művészetekről beszélgettek, miközben az asztal alatt szorongatták egymás kezét. A búsképű lovag egri bikavért rendelt colával, s minden poharat Dulcineaéja egészségére ürített. Így aztán éjfél felé egyformán mámoros szemmel tekintettek a világba, no meg egymásra. És ekkor Dulcineaának bolondos ötlete támadt.

- Te, Don! - mondta. - Csináljunk valami nagy örültséget!

- Jó, csókolj meg! - mondta a férfi, s oda nyújtotta az ajkát.

- Ez jó, de nem elég bizarr...

- Hát... akkor... csöngessünk be valahová, és fussunk el, mint gyerekkorunkban.

- Nem jó. Gyere!

Dulcinea kézen fogta, és húzta maga után, ki az utcára. Az egyik sarkon két rendőr sétálgatott.

- Most csókolj meg, búsképű! - mondta, s olyan - hosszan tapadtak egymáshoz, hogy csak a rendőr vállveregetésére váltak szét.

- Kérem a személyi igazolványokat!

Kuncogva kotorták elő az okmányokat, s tovább szorongatták egymás kezét, míg a két rendőr a zseblámpa fényénél akkurátusan forgatta a lapokat. Aztán egymásra néztek, s kezüket a sapkájukhoz emelve, zavartan adták vissza. „ Elnézést, szerkesztő úr... bocsánat asszonyom... tetszik tudni, errefelé sok a markecoló...”

- Ezeket legyőzted, La Mancha lovagja, lássuk a várat!

A közelben volt egy játszótér, farakásokból épített erődítményekkel. Ezen nyútték el nadrágjuk hátsó felét a környékbeli óvodások. Oda vitte Dulcinea mámoros lovagját. Három sápadt fényű lámpa küszködött az éjszaka sötétjével. A negyedikből már kiverték a körtét.

- Ide zárták a vártoronyba úrnődet, a szépséges Dulcineát. Kard ki kard, lovag, küzdj meg érte a hétfejű sárkánnyal! Nézd, a ruhája hószín, a főkötője patyolat, az arca sápadt, és csak rád vár!

- No igen... - toporgott a férfi -, de nincs se lándzsám, se borbélytányér - sisakom...

- Ne akadékoskodj, hős lovag, csak találunk itt valami kidobott bilit!...

- És aki keres, az talál. Dulcinea hamarosan ráakadt egy lyukas fazékra, ami ugyan lötyögött egy kicsit a búsképű fején, de a szemüvege megtartotta. Aztán előkerült egy rozsdás vascső, ami az éjszakában akár lándzsa is lehetett volna.

- No látod?! Most pedig fölkapaszodom a vártoronyba, lekiabálok neked segítségért, te pedig megrohmozod a várőrséget. A homokozótól indulhatsz.

Úgy is történt. Dulcinea elhaló hangon kiabált: „...segítség, segítség, megöl a sárkány!” Don pedig bőszen nekiiramodott volna a farakásnak, ha közben meg nem botlik valamiben, és el nem nyúlik a földön, mint afféle gyalogbéka. Természetesen mindezt kacifántos káromkodások közepette. Mire föltápáskodott, s megtalálta a szemüvegét, egymás után nyíltak ki az ablakok. Borzas, kíváncsi fejek kandikáltak ki rajtuk, s a szemüket dörzsölgették, hogy jobban lássanak.

- Tartson ki egy kicsit, hölgyem! - kiáltott le az egyik. - A feleségem már hívja a rendőrséget.

Hős Don Quijote fájdalmasan húzva a bal lábát odabicegett a farakáshoz, leemelte róla Dulcineáját, s kézen fogva igyekeztek az egyik sötét mellékutca felé. Közben fölszólt az ablakban állóknak. „Nincs semmi baj, kérem, tessék nyugodtan aludni tovább! Mi csak játszottunk...”

- Hát persze, az ukrán maffia is ezt mondta a múlt héten, tegnap meg eltemették a törököket...

De ezt már egyikük se hallotta. Már csak azért sem, mert a távolból egyre élesedő hangon vijjogott a rendőrautó.

Szerencséjük volt; egy szabad taxi közeledett. Leintették, és gyorsan bepréselték

magukat a hátsó ülésre. A férfi kérdőn nézett a barna szempárba. Dulcinea a legtermészetesebb hangon válaszolt az el sem hangzott kérdésre. „Mondd a címedet, lovag! Megmentettél a sárkány fogságából, a tiéd akarok lenni!”

A sofőr kissé furcsán nézett rájuk a visszapillantó tükörből, aztán rándított egyet a vállán, és elindult a megadott irányba. Se kés, se pisztoly, akkor meg mi köze hozzá?... De azért... vén marhák - gondolta. - A nő legalább harmincöt éves, a pasas is van nagy negyven, ha nem több... Úgy eszik egymást, mint a tinédzserek... Vagy ez csak falazás? Lényegében mindegy, csak ne lőjenek... Különben a mi szakmánkban már semmin se csodálkozik az ember... Azon se csodálkozott, hogy több borraivalót kapott, mint a fuvardíj.

És Dulcinea csábító volt, mint a spanyol táncosnők, tüzes, mint a calvados, mámorító, akár a szerelmet lehelő tengerparti éjszakák. „Ölelj, ölelj, búsképű! Szoríts magadhoz, törd össze a csontomat! A tiéd vagyok, és te vagy az én borbélytányéros hősöm!” mondogatta, és Don úgy érezte, ilyen gyönyörűségben még soha életében nem volt része. Imádta Dulcineáját, ezt a hóbortos, hihetetlennek tűnő éjszakát, és az egész világot... És két ölelés közt elhatározta, hogy soha többé nem ereszti el maga mellől. De nem mondta meg neki, várni akart vele reggelig.

Arra ébredt, hogy gyengéden megcsókolja valaki. Dulcinea volt az, ágyba hozta neki a kávé.

- Ülj le, Dulcineám! Ide mellém, és csókolj meg újra! Fontos hírem van a számodra. Lehet, hogy meglep, hiszen csak néhány órája ismerjük egymást. Még a nevedet se tudom... Dulcinea... én úgy határoztam, hogy soha többé nem engedlek el magam mellől.

Az asszony kérés nélkül megcsókolta újra, meg újra, aztán lassan fölállt, odament az ablakhoz és elhúzta a vastag sötétítő függönyöket.

- Ébredj föl, búsképű lovag, megvirradt! A te Dulcineád eltűnt az éjszakával. Beteg férjem van és két gyerekem, akik visszavárnak. Ne kérdezd, honnét jöttem, azt se, hová megyek. La Mancha lovagja, és az ő Dulcineája csak mese, egy szép álom. Álmodj tovább helyettem is, hős lovagom, Don Quijote, de La Mancha!

Újra megcsókolta a férfit, és behúzta maga mögött az ajtót. A borostás arcon néhány könnycsepp csillogott. Nem az ő könnyei buggyantak ki...

Megtapogatta sajtó bokáját, és fahangon dörmögte maga elé: „Dulcinea csak álom...” Felhajtotta a kávéját. Keserű volt, pedig ő édesen issza.
